

A Fővárosi Ítéltábla dr. Török Gergely ügyvéd (fél címe 2) által képviselt felperes neve „cs.a.” (felperes címe) felperesnek, dr. Fazekas Dóra ügyvéd (alperes címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, sajtó-helyreigazítás iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2013. március 25. napján meghozott, 25.P.25.512/2012/7. számú ítélete ellen az alperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét megváltoztatja, és a felperes keresetét teljes egészében elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 45.000 (Negyvenötezer) forint + áfa együttes első- és másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 84.000 (Nyolcvannégyezer) forint együttes kereseti- és fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 8 napon belül az ítélet jogerőre emelkedését követően az általa szerkesztett ... című hetilapban a számában megjelent „...” című cikkel azonos helyen és betűszedéssel tegye közzé az alábbiakat: „Helyreigazítás: Cikkünkben valótlanul állítottuk, hogy minden alkalommal, amikor az elmúlt három évben a ...ról írtunk cikket, minden alkalommal megkerestük annak vezetőit, akik megkeresésünkre nem válaszoltak. Ezzel szemben a valóság az, hogy nem kerestük meg a ... vezetőit, és nem tettük lehetővé, hogy az érintett vezetők álláspontja is megjelenjen a cikkben.”

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a ... Kft-t, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 30.480 forint perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 28.800 forint illetéket.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 7.200 forint illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, 8. § (1) bekezdését, 54. § (1) bekezdését, 59. § (1) bekezdését, 61. § (1) bekezdését, 70/A. § (1) bekezdését, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (1) bekezdését, 10. §-át, 12. § (1), (2) bekezdéseit, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1), (2) bekezdéseit, 78. § (1), (2) bekezdéseit, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. § (5) bekezdését, 163. § (2), (3) bekezdéseit, 164. § (1) bekezdését, 206. § (1), (3) bekezdéseit, 342. § (1), (2) bekezdéseit, 343. § (1), (3), (4) bekezdéseit, a Legfelsőbb Bíróság PK 12., 14. számú állásfoglalásait és az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) AB határozatát.

Az elsőfokú bíróság az alperesnek a ... Zrt-ről közölt cikkek megjelenéséről, valamint ezeket megelőzően a felperesi társaság irányában történt megkeresések vonatkozásában tanúbizonyítást folytatott le, és tanúként **tanú1 nevet**, **tanú2 neve és tanú3 neve**.

A tanúvallomások, valamint a rendelkezésre álló okirati dokumentáció alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes által sérelmezett állítások nem felelnek meg a valóságnak, a szóban forgó cikkek megjelenése előtt nem keresték meg az alperes részéről a ... vezetőit. Az alperesi tanúk vallomásából arra következtetett, hogy az alperesi újságíró kísérletet tett ...nek - ...rel azonosított személynek - a megkeresésére és nyilatkoztatására, ez azonban nem vezetett eredményre. Ezzel összefüggésben kiemelte azt is, hogy ... nem volt vezetője a felperesi társaságnak. **tanú2 neve** képviseleti jogosultságát aggályosnak minősítette, ezért osztotta a felperes azon álláspontját, hogy az alperes az általa a cikkben írtak valóságát nem tudta bizonyítani, mivel ... utoljára 2002-ben töltött be vezetői tisztséget a felperesnél. A cikkek megjelenésének idején a ... Zrt. vezérigazgatója volt.

Az elsőfokú bíróság a sérelmezett cikkbéli tartalom és a teljes cikk értelmezése, valamint a felperes által helyreigazításként közölni kívánt szöveg alapján arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperes szerkesztésében megjelent cikk való tény hamis színben nem tüntetett fel, mert a sérelmezett közlések tényállásnak minősülnek. Kitért arra, hogy a cikk nem tartalmazza, hogy a közvetítőn keresztül a cég azt üzente volna, hogy a megkeresés, illetőleg a találkozó nem alkalmas. Ezen helyreigazítási rész ezért túlmutatna a helyreigazítás szabályain, ezért az elsőfokú bíróság a keresetet e tekintetben elutasította.

Az elsőfokú bíróság a perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a felperes keresetének teljes elutasítását.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helytelenül állapította meg, és az ügy érdemi elbírálásának alapjául szolgáló jogszabályokat és a bizonyítékokat tévesen értelmezte.

Előadta, hogy egy társaság esetében az újságíró nem csak a cégkivonat szerinti képviselőket fogadhatja el képviselőnek, hanem más személyeket is, így a kommunikációs vezetőt, szóvivőt, befektetési kapcsolattartót és végső soron a legfontosabb tulajdonost is, aki haszonhúzója a cég bevételeinek. Az elsőfokú ítélet álláspontja szerint csak azokra a megkeresésekre tért ki, amikor az alperes munkatársai ...et, a ... tulajdonosának vezérigazgatóját keresték. A többi, egyéb ...hez küldött megkeresést azonban nem tartalmazza az ítélet. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása összesen három cikkre tér csak ki, holott négy ilyen írás keletkezett, és ezek előkészületét megelőző megkereséseket összekeverte, és ez hibás ítélethez vezetett.

Kitért arra, hogy a négy cikket megelőző megkeresések idején az alperes felé sosem jelezték azt, hogy ... ne képviselhetné a felperesi társaságot, az elhárításokban teljesen más indokok szerepeltek. A ... 2012/32. számában megjelent ... vezérigazgatóval készített interjúval összefüggésben hivatkozott arra, hogy az interjú előtt ... négyszemközt beszélgetésen fogadta a szerzőt, és részletesen ismertette a ... helyzetét. Ezt követően került sor az interjú elkészítésére, melyen ... is részt vett és ez alkalommal a beszélgetés alatt 50%-ban vitte a szót. Ezen eset alkalmával sem volt szó arról, hogy ... nem vezetője a társaságnak. Álláspontja szerint köztudomású az, hogy ..., mint üzletember a ... csoport legfontosabb haszonhúzója.

Előadta, hogy a cikkek megjelenését megelőzően 20-25 alkalommal hiába kereste a felperesi társaságot, ennek érdekében hetekig is visszatartotta a megjelenésre szánt cikkeket. Minderről telefonlistát, e-mailt csatolt és három tanú, közte a ... által küldött közvetítő is megerősítette a történeteket.

Az alperes fellebbezésében külön kitért az általa megjelentetett négy cikk és az azokat megelőző megkeresések időrendi sorrendiségére és az eljárás során az ezeket alátámasztó bizonyítékaira. Álláspontja szerint az eljárás során egyértelműen bebizonyosodott, hogy a ... részéről a ... vezetőit e-mailben, telefonon, közvetítő útján kétséget kizáró módon megkeresték. Ilyen körülmények között pedig a felperesi kereset nem lehetett alapos.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és a jogszabályi előírásoknak megfelelő ítéletet hozott. Az alperesi fellebbezés nem jelöl meg anyagi és eljárási szabálysértést, csak arra hivatkozik, hogy a határozat hibás, logikátlan és életszerűtlen.

Nem felel meg a valóságnak az a sérelmezett alperesi közlés a cikkből, hogy amikor a ...ról írtak, minden alkalommal keresték a vezetőit, írtak e-mailt, telefonáltak, megkerestek egy közvetítőt. A cég vezetőinek megkeresése alapvetően nem kapcsolatfelvételre utal, hanem arra, hogy a felperest érintő cikkek megjelenése előtt a rá vonatkozó állításokra reagálhasson.

Hivatkozott arra, hogy az általa kifogásolt tényállítás valóságát az alperes, mint sajtószerv volt köteles bizonyítani. Az alperes által előadottak azonban semmiben sem igazolják a közlemény valóságtartalmát. A kifogásolt közlemény csak azt állította, hogy a társaság vezetőit keresték, a közlemény ezzel szemben szóvivőről, kapcsolattartóról és egyéb munkatársról egyáltalában nem tett említést. Nem került sor kimenő hívások és e-mailek beszerzésére a lap korábbi tulajdonosától, és ezeket nem is csatolta az

alperes az eljárás során. Hivatkozott arra, hogy **tanú2 neve** sem munkavállalója, sem tisztségviselője nem volt a társaságnak, és a sajtókapcsolatok szervezésére sem volt megbízása. Álláspontja szerint nyilvánvaló, hogy közvetítő igénybevétele általános célból történt, nem pedig azért, hogy a cikk megjelenése előtt a ... bármely vezetője kifejthesse hivatalos álláspontját a cikkben szereplő állításokat illetően. Kitért arra, hogy az alperes fellebbezésében több esetben is elismerte a kapcsolatfelvétel, illetőleg a közvetítés sikertelen voltát. Több e-maillal összefüggésben az alperes nem igazolta azt, hogy azt a felperesi társaság valóban meg is kapta.

Megállapítható, hogy a sérelmezett közlés nem felel meg a valóságnak, vagyis az alperes az elmúlt három évben mind a négy alkalommal, amikor a ...ról írt, nem kereste meg minden alkalommal a cég vezetőit, ezért az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltak helyesek.

A fellebbezés alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság határozatának csak fellebbezéssel támadott részét bírálhatta felül, a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján.

A másodfokú bíróság nem értett egyet az elsőfokú bíróság határozatában foglaltakkal, ezért azt a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta.

Az Smtv. 12. § (1) bekezdése szerint, ha valakiről bármely médiatartalomban valótlan tényt állítanak, híresztelnek vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntetnek fel, követelheti olyan helyreigazító közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlés mely tényállítása valótlan, illetve megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben és ehhez képest melyek a való tények.

A PK 12. számú állásfoglalás II. pontja alapján, a sajtó-helyreigazítás iránti igény elbírálásánál a sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni. A kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni, a sajtóközlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni, és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is. A helyreigazítást kérő személyének megítélése szempontjából közömbös részletek, pontatlanságok, lényegtelen tévedések nem adnak alapot helyreigazításra.

A felperes által sérelmezett alperesi írás egy reflektálás volt a felperes által fizetett hirdetésként megjelentetni kívánt, végül olvasói levélként közzétett felperesi állásfoglalásra. Az alperes szerkesztőségi cikke visszautalt a korábban megjelentetett teljes cikksorozatra és annak körülményeire, előzményeire. A felperes helyreigazítási kérelmének lényege azt a körülményt érintette az alperesi cikkből, hogy a cikksorozat elkészítésének idején és a cikkek közlését megelőzően megkeresték volna a ... vezetőit.

A cikksorozat több alkalommal taglalta a felperes különböző építési beruházásaival kapcsolatos azon körülményt, hogy számos alvállalkozójának maradt adósa. A cikksorozat megjelentetésének időtartama alatt a felperesi társaság csődeljárás alá

került. A felperes a cikksorozat megjelenésének idején a felhalmozódott tartozások tényéről és mennyiségéről közöltek miatt kifogást nem támasztott az alperesnél, úgyszintén a perben sérelmezett cikk bevezető részében megjelent hasonló tartalmú közlést sem tette keresete tárgyává. A köztudomás és a csődeljárás ténye alapján meghatározó tényállítási elemként lehetett megállapítani azt, hogy a felperes jelentős tartozást halmozott fel, mely számos gazdasági szereplőt érintett. Ilyen körülmények között alappal lehetett következtetni arra is, hogy az alperesnek és a közvéleménynek a felperesről - alapvetően gazdasági teljesítménye alapján - elmarasztaló véleménye van. Ez a közvélemény által is ismert kedvezőtlen megítélés volt az, amit elsősorban a felperes keresetének megítélésekor figyelembe kellett venni. Az a körülmény, hogy a cikkek közlését megelőzően a társaság cikk megjelenésekor bejegyzett vezetőit nem keresték meg az alperes részéről, olyan kedvezőtlen értékítéletet, mely a felperes megítélését és működését jelentősen befolyásolná, nem válthat ki. Az alperes közlésének valótlanúsága esetén is a sérelmezett közlés olyan elhanyagolható hátrányt jelent a felperesre nézve, ami sajtó-helyreigazítás alapjául nem szolgálhat.

Másrészről az alperesi a bizonyítási eljárás során megfelelően igazolta azt, hogy tett erőfeszítéseket a felperesi társaság, illetőleg annak vezetőinek megkeresésére, megszólaltatására a cikksorozat megfelelő tartalmának kialakítása érdekében. Utalt erre a szerző felperesi társaságnak megküldött elektronikus levele, másrészt a cikk elkészülte után a szerkesztőségi tagoknak küldött levél. Az alperesi lapsajtóorgánumok között elfoglalt helyére is figyelemmel, valóban valószínűtlennek tekinthető, hogy a szerző anélkül utalt a régóta várt, majd megígért telefonhívásra, hogy semmiféle lépést nem tett a felperes irányába.

Az elsőfokú bíróság helytelenül értékelte a helyreigazítás alapjának körülményeit, ezért a másodfokú bíróság a határozatát megváltoztatta.

Az alperesi fellebbezés eredményre vezetett, ezért a felperes köteles viselni az alperes első- és másodfokú perköltségét a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint. A perköltség az alperesi jogi képviselő első- és másodfokú eljárásban felmerült, 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése, 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíja.

Köteles továbbá viselni a felperes a le nem rótt kereseti és fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2013. szeptember 5.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő